

le werkzaam-
ek stelde hij
worden.

Vlaggendag in Rome.

Ten bate van het Italiaansche Roode-Kruis werden er de vorige week door de padvindsters in Rome en ook in andere groote plaatsen driekleurige vlaggetjes verkocht. Op onze foto ziet men een officier, die het „slachtoffer" van eenige verkoopsters is.

van de galante jongelui stapten ze in de zeilboot over.

„Maar hebt u nu zoo'n haast om terug te komen, vindt u het niet aardiger om eerst eens wat rond te zeilen?" stelde de oudste weer voor.

„Maar we moeten koffiedrinken," zeide Jo benepen, die het toch wat te gek vond om maar dadelijk met die vreemde jongens mee te gaan.

„Ach wat kind, we hebben den tijd," riep Lies, die genoot van dat onverwachte avontuur.

„En u kunt bij ons ook koffiedrinken, we kunnen u zelfs een heele warme lunch voorzetten," en ze lieten de meisjes hun keukeninrichting zien.

„Kijk, potten, pannen, een kachel, een ketel, alles is aanwezig, als u ons alleen bij dat gewichtige werk zoudt willen helpen, want bij ons zijn de resultaten van de kookproeven niet altijd even schitterend."

„Ja maar, ik ken niets van koken," riep Lies.

„Ach, dan probeer je maar zoowat," lachte Annie, die meer en meer pleizier in het geval begon te krijgen.

Ze gingen dus aan den gang en na een uur koken en braden en bakken werd er een warme lunch opgedischt, die volgens het zeggen van de jongens „verrukkelijk" was.

Eindelijk besloten ze toch maar eens naar huis te gaan. Mies en Jo waren vol vuur voor het overhalen van de zeilen, en Annie zat achter in de boot bij het roer dat Van der Heide vasthield. Ze vertelde hem van haar studie in Leiden, van haar plannen voor de toekomst en telkens weer moest ze opnieuw kijken naar die bruine oogen, die haar met zoo'n sympathiek glanzen aanzagen. Ze vond het 'n aardige jongen, veel aardiger dan de jongelui, waarmede ze gewoonlijk omging; hij was zoo heel anders dan het gros . . .

Om half zes kwamen ze in Boschloo aan. Ze namen afscheid met belofte van gauw terug te komen en dan weer uit te gaan en toen spoedden de drie meisjes zich haastig naar huis om zich voor het eten te kleeden en een oogenblik later gingen ze de eetzaal binnen.

„Hé, wat gek, daar zitten die jongelui van vanmiddag," zeide Lies verbaasd wijzend naar het einde van de tafel, waar met vroolijke gezichten, hun nieuwe vrienden zaten.

„Dat zijn mijnheer van den Heuvel en mijnheer Donker," zeide juffrouw Marie, „maar kent u die al?"

„Ja juffrouw, we hebben elkaar al eens ontmoet," zeide van den Heuvel en zich tot de meisjes wendend: „Dames, ik hoop, dat u niet al te boos zult zijn, dat we er u zoo hebben laten inloopen, maar daar we incognito reisden, konden we toch moeilijk onze namen zeggen, wat niet wegneemt, dat we hopen, dat we nog dikwijls van uw gezelschap mogen profiteeren, als Donker en van den Heuvel dan."

„Neen maar, wat toevallig," zeide Jo.

„Leuk dat u hier logeert," riep Lies.

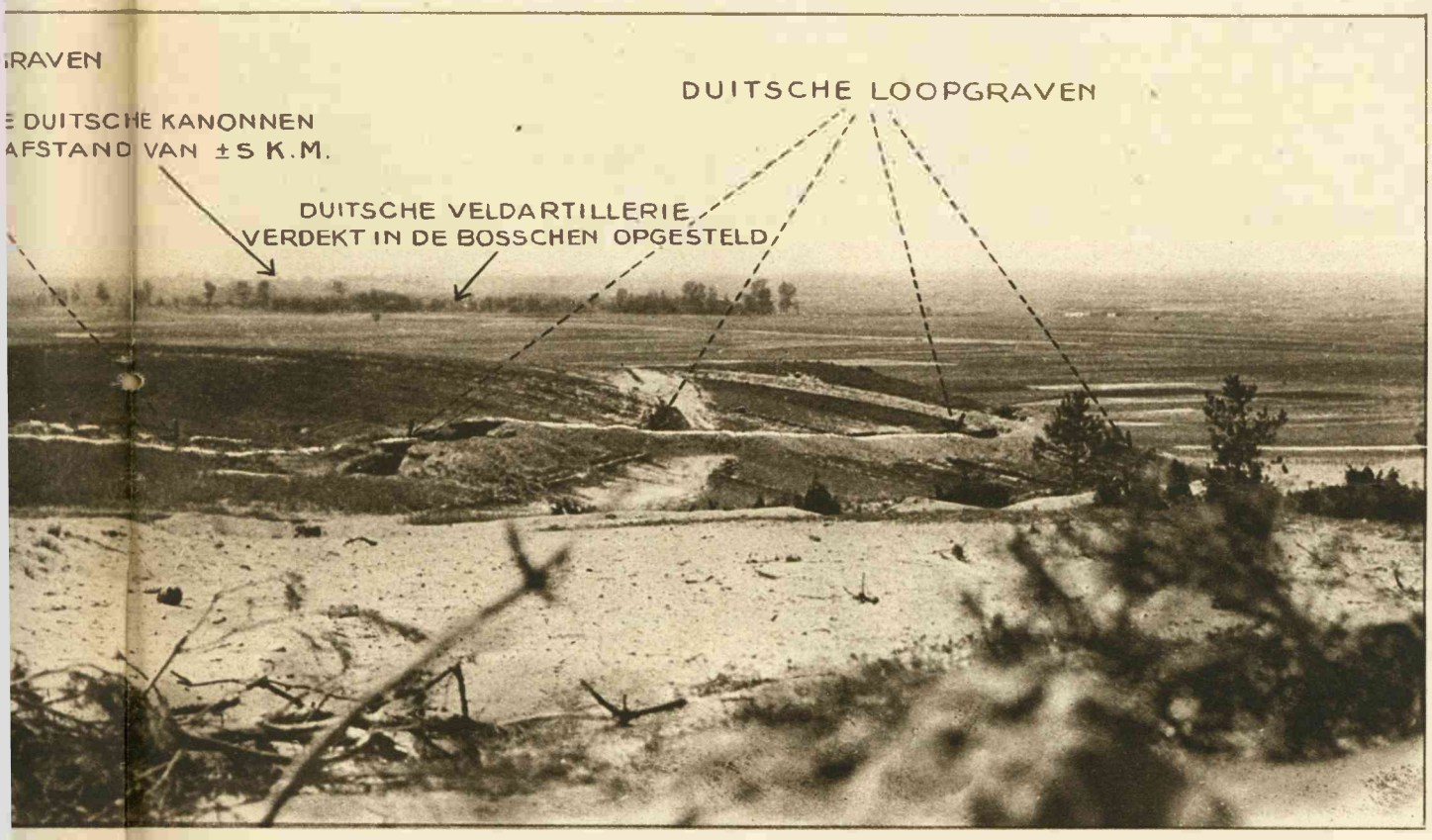
Alleen Annie ging stil zitten. Ze had het land,o, ze had zoo het land. Dat die jongen nu Van den Heuvel moest zijn. Natuurlijk had hij weer geprobeerd om ook met haar te spelen, zooals hij met alle meisjes speelde, maar zij zou er niet inloopen. En sinds dat oogenblik meed ze zijn gezelschap en bleef met voorgewende hoofdpijn thuis als de anderen uitgingen, zonder zich te storen aan hun aandringen om toch mee te gaan.

„Het begint me hier ontzettend te vervelen," zeide Ben op een middag tot zijn vriend, „ik denk er over morgen maar weg te gaan."

„Wat? Verveelt het je nu al," riep Karel, „en den eersten avond was je zoo opgetogen over dien bof van bij zooveel aardige meisjes te zijn aangeland. Zeg, wat beteekent dat of . . . . zit er soms wat anders achter, ... die Annie valt niet mee, hé . . . ."

„Ach, duivel op," bromde Ben en liep den tuin in.

Verdraaid nog aan toe, wat mankeerde hij, omdat dat nest nu niet zoo toeschietelijk was. Pf, wat maalde hij er om,

g in Polen, gefotografeerd vanuit een Russische loopgraaf.

opgraven
Duitsch-
rste loop-
was. Hij
oodat dit
chts even

boven de loopgraaf uitstak. Zoodoende verkreeg hij bovenstaand, uiterst interessant panorama. Uit de Duitsche loopgraven werden er wel enkele geweerschoten gelost, doch gelukkig zonder het toestel te treffen. De stellingen van de Duitschers en Oostenrijkers hebben wij op de foto zelve aangegeven. Het minder scherpe gedeelte voor-aan op de foto is natuurlijk de borstwering van de Russische loopgraaf, waaruit de foto genomen werd.

end weer.
as helder
en Annie
n zoolang
ig.

," zeide

plas kwa-
n stroom

nie onge-

tot Lies,
slierten

n zakken.
angstigen
riet dreef.
ht, ik zal
m buiten
nning te
liet het

en we al-

t, die zoo

vast in het riet zat, dat er geen verwikken of verwegen aan was. Het eenige was, wachten totdat er iets langs zou komen. En dus wachtten ze, een kwartier, een half uur, een uur

„Ik geloof dat we gedoemd zullen zijn, hier te overnachten", zuchtte Lies, „ellendig, ik . . . .

„Ik zie een zeil," viel Jo haar juichend in de rede, „kijk achter het riet, vlakbij; hallo . . . . ."

„Hallo," antwoordde een stem en om den hoek kwam een zeilboot aan, waaruit twee nieuwsgierige jongensgezichten omhoogkeken.

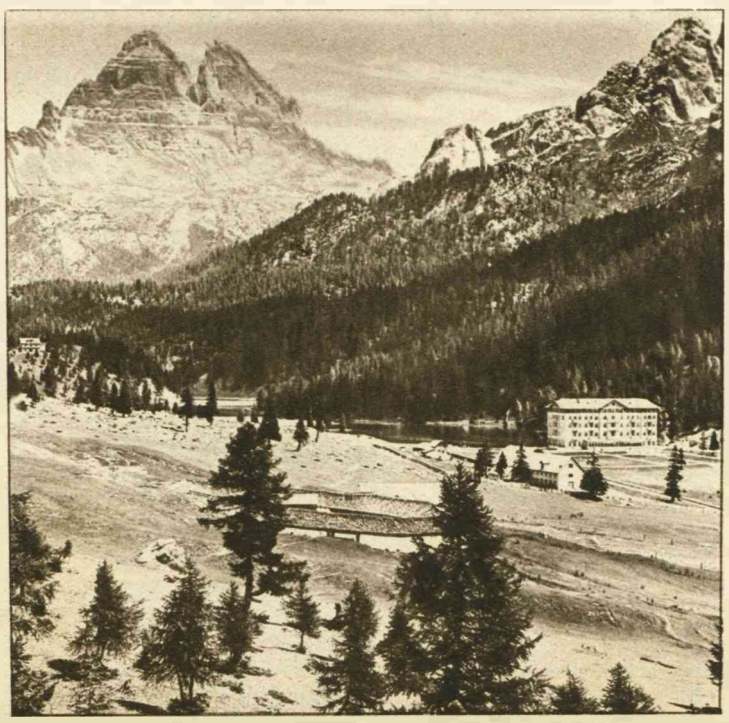
„Wel dames, wat mankeert er aan?" vroeg een van de twee, zich uit zijn luie houding oprichtend.

„We zitten hier al een paar uur vast en onze riem is verloren," riepen ze door elkaar, zoodat de twee eindelijk begrepen, dat ze al een tijd in het riet vastzaten, dat ze op Dennenoord logeerden en dat ze zich vreeselijk verveelden.

„Zoo, zoo, wat 'n misère allemaal," zeide de oudste van de twee, een slanke jongen met een ondeugend gezicht en tintelende bruine oogen en na even met zijn vriend gefluisterd te hebben: „Nu dames, dan zit er niets anders op, dan dat we u op sleeptouw nemen, maar laat ik me eerst even voorstellen, mijn naam is Van der Heide en mijn vriend heet Bruinsma, ... en . . . . wat zoudt u er van vinden als u hier in de boot kwam, dat is wel zoo gezellig."

Ja, dat vonden ze dan ook goed en met behulp

Een van de zware Oostenrijksche stukken, waarmede de verbonden troepen de laatste weken enorme hoeveelheden projectielen in de Russische stellingen hebben geworpen.

De bedreigde streek.

Misurina, prachtig gelegen in de Dolomieten, zal den Italianen misschien niet zoo gemakkelijk in handen vallen. In deze idyllische streek hebben de Oostenrijkers de laatste jaren geduchte vestingwerken aangelegd, wat wel bewijst dat zij van hun toenmaligen bondgenoot al sedert lang niet veel goeds verwachtten.

aardige meisjes genoeg in de wereld, vooral voor hem. Onzin, dat hij zich door zoo'n kind het hoofd op hol liet brengen. Hij schrikte op uit zijn gemijmer door een meisjesfiguur, die nader kwam. Met een kloppend hart bleef hij staan. Dat was ze. Nu of nooit, dacht hij, maar die spanning moet uit zijn, en op haar toetredend zeide hij ernstig:

„Waarom bent u zoo stug tegen me, juffrouw?"

Ze haalde haar schouders op.

„Maar daar moet u toch een reden voor hebben," hield hij vol en zijn hand op haar arm leggend: „Wil ik u eens zeggen, waarom u zoo stug tegen me bent?"

„Waarom dan," murmelde ze.

„Omdat u wel weet, dat ik een flirt ben, die alle meisjes het hoofd op hol brengt, en daarom wilt u het niet gelooven, als ik het echt meen."

„Gelooft u me, als ik zeg, dat ik met u niet geflirt heb, met u geen gekheid heb gemaakt?" drong hij aan.

„Ach, misschien wel," fluisterde ze.

„Geloof je het dus als ik je zeg, dat ik van het eerste oogenblik van je gehouden heb, zooals je maar ééns in je leven van een vrouw houdt, zooals je alleen van haar houdt, die je tot je vrouw wilt maken?"

„O Ben," zeide ze met een door tranen verstikte stem, „ik heb ook zoo van je gehouden, dadelijk al, maar ik, ik dacht . . . ."

„Ja schat, ik weet het, ik weet het," zei hij en zijn arm om haar heen slaand, drukte hij haar innig tegen zich aan. En dien avond waren er in het hotel Dennenoord twee gelukkigen, die samen een lief geheim hadden.